

Arrest

nr. 88 131 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 1 augustus 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 3 augustus 2010 elk een eerste asielverzoek in. Zij verklaren op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) neemt op 28 januari 2011, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 60 433 van 28 april 2011 weigert ook de Raad aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 11 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekers dienen op 20 mei 2011 elk een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 7 juli 2011 beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.7. Verzoekers dienen op 25 juli 2011 elk een derde asielaanvraag in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 1 augustus 2011 beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissingen worden op dezelfde dag aan verzoekers ter kennis gebracht.

De beslissing genomen in hoofde van verzoeker luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [K. I.]
geboren te N. [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 25.07.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 03.08.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 31.01.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 29.04.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 20.05.2011 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem op 07.06.2011 een beslissing werd genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Overwegende dat betrokkene op 25.07.2011 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief voorlegt van de Mensenorganisatie MARS alsook een vertaling hieromtrent. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn broer A.(...) om deze brief heeft verzocht. Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat voorlegt om zijn nieuwe elementen te verduidelijken. Overwegende dat deze 2 documenten een gesolliciteerd karakter vertonen. Overwegende dat betrokkene een medisch attest van zijn broer A.(...) voorlegt. Overwegende dat dit document enkel iets zegt over de medische verzorging die zijn broer kreeg en niet over de oorzaak van de verwondingen en aldus geen bewijs is van de mishandelingen van de FSB. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1961 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

De beslissing genomen in hoofde van verzoekster is verder gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [T. I.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 25.07.2011 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 03.08.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 31.01.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 29.04.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 20.05.2011 een tweede asielaanvraag indiende en er voor haar op 07.06.2011 een beslissing werd genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Overwegende dat betrokkene op 25.07.2011 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar man heeft ingediend waarbij er dient te worden opgemerkt dat de asielaanvraag van haar man negatief werd afgesloten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de familie van haar man nog steeds wordt lastig gevallen door de autoriteiten. Overwegende dat betrokkene met dergelijke verklaring niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze haar kind geen eten kan geven. Overwegende dat betrokkene met dergelijke verklaring een problematiek van materiële aard illustreert en deze niet resorteert onder de Conventie van Geneve. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar advocaat en haar sociaal assistent haar niet goed hebben behandeld. Overwegende dat dergelijke verklaring verder geen ander licht werpt op betrokkene haar asielrelaas. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1961 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij betogen tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“EERSTE ONDERDEEL

1.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verwerende partij er toe om bij het nemen van de beslissing alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt bovendien dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu is duidelijk dat verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd bij de beoordeling van het schrijven van de mensenrechtenorganisatie MARSH dd. 25.06.2011, niettegenstaande zulks de verklaringen van verzoekers ondersteunen.

Verkeerdelijk stelt verwerende partij dat omwille van het feit dat de broer van verzoeker om deze brief van de organisatie heeft verzocht, zulks een gesolliciteerd karakter heeft en derhalve geen waarde zou hebben (quod non).

2.

Art. 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt bovendien als volgt:

‘De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.’

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,*
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,*
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

Conform de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer RvV 16 december 2010 nr. 53.238) beperkt de bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid er zich toe te onderzoeken of er effectief “nieuwe elementen” in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 zijn aangebracht wanneer er een beslissing van weigering van in overwegingname van de vluchtelingenverklaring wordt genomen.

Het komt dan ook niet toe aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de bewijswaarde van de neergelegde verklaring te beoordelen, maar enkel de “nieuwigheid” ervan.

Dat op 22 december 1995, de Raad van State de schorsing heeft uitgesproken volgend op een verzoekschrift ingediend door een Angolese onderdaan die, hoewel hij niet was teruggekeerd naar zijn land, een nieuw element had aangehaald ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag, met name een brief uitgaand van een verantwoordelijke van de FNLA (Front National de Libération de l'Angola) in België en deze brief was van een later tijdstip ten aanzien van de eerste asielaanvraag en moest daarom als een nieuw element worden beschouwd (C.E., 57.257, 22 december 1995).

Dat in een ander dossier de Raad van State zich heeft uitgesproken over de gegrondheid van een beslissing van weigering van in overwegingname ter kennis gegeven aan een Indische onderdaan terwijl deze bij zijn nieuwe asielaanvraag twee attesten had voorgelegd die de feiten aangehaald in het kader van de eerste asielaanvraag bevestigden (C.E., 57.384, 5 januari 1996).

In casu is duidelijk dat het schrijven van de NGO de verklaringen van verzoekers duidelijk bevestigen. Daarenboven werd deze verklaring opgesteld op 25 juni 2011 en derhalve na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting dd. 29.04.2011. Zulks wordt overigens niet betwist door verwerende partij.

Aldus zijn alle criteria voldaan om de derde asielaanvraag in overweging te nemen.

3.

Bovendien moet worden vastgesteld dat door het document louter af te wijzen omwille van het feit dat de broer van verzoeker gevraagd heeft aan de NGO om zulks op te maken, een dergelijke motivering hierdoor vooruit loopt op het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die als enige bevoegd is om te oordelen of de nieuw aangebrachte elementen van aard zijn om een vroegere appreciatie van de vrees van verzoeker in positieve zin om te buigen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gaat hierbij over tot een beoordeling van de bewijswaarde van het document door voor te houden dat het document een gesolliciteerd karakter heeft, wat evenwel niet tot haar taak en bevoegdheid behoort die wordt toegekend door het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zodat zij zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding. Dat een dergelijke motivering geen beoordeling is van het nieuwe karakter van het door de eiser neergelegde document en aangegevens, maar wel van de bewijswaarde ervan.

Het komt enkel toe aan de Commissaris-generaal om zich uit te spreken over de bewijswaarde van dit nieuw element, zulks is niet de taak van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid, die zich enkel kan uitspreken over het nieuwe karakter van deze elementen of niet.

Het feit dat de broer van verzoeker aan de NGO gevraagd heeft om haar vaststellingen neer te schrijven ('gesolliciteerd karakter'), volstaat uiteraard niet om het nieuw karakter van het document af te wijzen en de asielaanvraag niet in overweging te nemen (schending materiele motiveringsplicht).

TWEEDE ONDERDEEL

Los van het feit dat verwerende partij niet de bevoegdheid heeft om de impact van de nieuwe gegevens op de geloofwaardigheid van verzoeker te beoordelen, kan men bovendien vaststellen dat het schrijven van de NGO mensenrechtenorganisatie MARSH ernstige aanwijzingen bevat van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zonder zich uit spreken over de gegrondheid van deze aanwijzingen.

Deze NGO heeft immers zelf een onderzoek gevoerd en vastgesteld dat er zich onwettige huiszoekingen hebben plaatsgevonden sinds mei 2010 ten huize van verzoeker en drie familieleden werden vastgehouden.

De organisatie besluit bovendien:

'Volgens onze informatie wordt [l. K.] gezocht als iemand die de rebellen helpt'

Aldus bevestigen zij de verklaringen van verzoekers en baseren zij zich niet louter op de verklaringen van de broer van verzoeker (zoals verwerende partij ten onrechte insinueert).

Verwerende partij heeft met dit eigen onderzoek door de NGO geen rekening gehouden, noch melding gemaakt in de bestreden beslissing waarom aan dit eigen onderzoek van de NGO 'MARSH' geen geloof mag worden gehecht. Het loutere feit dat de broer van verzoeker om een schrijven van deze organisatie heeft gevraagd en derhalve 'gesolliciteerd' zou hebben, vormt hierop uiteraard geen afdoende antwoord. Aldus is de redelijkheids-, minstens het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden.

[...]"

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Uit de bestreden beslissing blijkt dat er gesteld wordt dat verzoekers bij hun derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot de feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te verduidelijken dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet slechts toelaat een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde, de pertinentie of de impact op de geloofwaardigheid van verzoekende partij." (RVV, arrest nr. 40.136, d.d. 15 maart 2010). Gelet op voorgaande kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij stellen dat enkel de nieuwigheid van de elementen mogen worden nagegaan en niet de bewijswaarde, de pertinentie of de impact op de geloofwaardigheid van de documenten. Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat verwerende partij, naast het nagaan van de 'nieuwigheid', met name of de gegevens nog geen voorwerp uitmaakten van het onderzoek van een eerdere asielaanvraag en ze betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, ook de relevantie mag nagaan.

"Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingen wet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld." (RVV; arrest nr. 61.878, d.d. 20 mei 2011).

Verwerende partij beging derhalve geen enkele machtsoverschrijding en het valt zeker in haar bevoegdheid om, indien nodig vast te stellen dat een bepaald gegeven een gesolliciteerd karakter heeft, in tegenstelling tot wat verzoekers menen.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekers, bij hun derde asielaanvraag het originele medische attest van zijn broer [A.] en een document van een mensenrechtenorganisatie voorlegde. Daarenboven verklaarde verzoekers dat de situatie nog steeds actueel was.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk ingegaan werd op de door verzoekers voorgelegde documenten en hun verklaringen, doch gesteld dat:

- De brief van de mensenorganisatie MARSH en de verklaring een gesolliciteerd karakter vertoont
- De brief van de advocaat om het 'nieuwe element' te verduidelijken een gesolliciteerd karakter vertoont
- Het medische attest van zijn broer enkel iets zegt over de medische verzorging die hij kreeg en niet over de oorzaak van de verwondingen en aldus geen bewijs is van de mishandelingen van de FSB.
- De verklaring van verzoekster een problematiek van materiële aard illustreert en deze niet ressorteert onder de Conventie van Genève.

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat verzoekers niet aantonen dat er in casu sprake is van een onredelijk of onzorgvuldig handelen, door te oordelen dat er door hen geen nieuwe elementen werden aangebracht.

Het kan niet als kennelijk onredelijk beschouwd worden dat er in de beslissing gesteld werd dat de brief van de advocaat en de brief van de NGO een gesolliciteerd karakter hebben. De twee brieven zijn immers niet van die aard om de conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende verzoeksters eerste asielaanvraag te weerleggen.

Waar verzoekers verwijzen naar arresten van de Raad van State, stelt verwerende partij vast dat verzoekers niet aantonen dat hun situatie gelijkgesteld dient te worden met de situatie zoals die zich heeft voorgedaan in de arresten waarnaar zij verwijzen. Zij tonen derhalve niet aan dat de redenering gevolgd in die arresten ook in hun situatie van toepassing kan zijn en eventueel ook gevolgd dient te worden.

Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt evenmin aannemelijk gemaakt. [...]”

4.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissingen zijn genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bepaling die verzoekers geschonden achten en die van toepassing is op een tweede of volgende asielaanvraag. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Eerste verzoeker maakte naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag op 25 juli 2011, onder meer, een schrijven over van de mensenrechtenorganisatie "MARSH" gedateerd op 25 juni 2011.

Inzake dit stuk motiveerde verweerder in de eerste bestreden beslissing dat dit een gesolliciteerd karakter vertoont – nu eerste verzoeker aangaf dat hij zijn broer om deze brief had verzocht – en bijgevolg geen nieuw gegeven betreft *"met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980."*

Verzoeker betoogt dat het schrijven van de mensenrechtenorganisatie wel degelijk een nieuw gegeven betreft in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat het feit dat zijn broer aan de betreffende mensenrechtenorganisatie heeft gevraagd om haar vaststellingen neer te schrijven, en dit schrijven aldus een gesolliciteerd karakter heeft, niet volstaat om het nieuw karakter van het document af te wijzen en de asielaanvraag niet in overweging te nemen. Hij benadrukt hierbij ook dat het schrijven niet louter is gebaseerd op de verklaringen van zijn broer doch ook op een onderzoek dat deze organisatie doorvoerde. Hij wijst erop dat verweerder geen rekening heeft gehouden met dit gevoerde onderzoek en ook niet heeft gemotiveerd waarom aan dit eigen onderzoek door de mensenrechtenorganisatie geen geloof mag worden gehecht. Hij is van mening dat dit document wel degelijk een ernstige aanwijzing bevat van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het is niet betwist dat de voorgelegde brief van de mensenrechtenorganisatie MARSH *"gesolliciteerd"* is in de zin dat deze brief werd opgesteld na een contactname van de broer van verzoeker met deze organisatie. Verzoeker geeft evenwel correct aan dat uit het loutere gegeven dat een persoon, organisatie of instantie werd verzocht een document over te maken op zich nog niet kan worden afgeleid dat dit stuk niet voldoet aan één van de cumulatieve voorwaarden om als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet te worden weerhouden. Het gegeven dat een stuk op vraag werd overgelegd aan een vreemdeling, of *in casu* aan de broer van verzoeker, houdt immers geen verband met het nieuw karakter van het stuk of de vereiste dat dit stuk betrekking moet hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Verweerder lijkt hiermee te willen aantonen dat het voorgelegde stuk niet relevant is, en geen ernstige aanwijzing bevat van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, doch deze redengeving dient als kennelijk onredelijk te worden beschouwd. Uit het loutere gegeven dat een stuk op vraag werd overgemaakt – en dus *"gesolliciteerd"* is – kan nog niet worden afgeleid dat dit stuk geen bewijswaarde kan worden toegekend of geen ernstige aanwijzing in voormelde zin bevat. Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen lijkt te stellen dat uit het loutere gegeven dat het betreffende stuk gesolliciteerd is volgt dat dit stuk niet van aard zou zijn om de eerdere conclusies van de commissaris-generaal in het kader van de eerste asielaanvraag te weerleggen. In een procedure waarin op de vreemdeling die een volgende asielaanvraag indient de bewijslast rust om nieuwe gegevens aan te brengen, kan het niet volstaan om een document niet als nieuw gegeven te weerhouden louter omdat dit gesolliciteerd is en zonder de inhoud of de herkomst van dit stuk te betrekken bij de motivering.

De materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is geschonden.

Er is bijgevolg grond tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien verzoekster in haar derde asielaanvraag verwees naar de documenten die door haar echtgenoot werden neergelegd en in de tweede bestreden beslissing wat dit punt betreft wordt verwezen naar de eerste bestreden beslissing, is er tevens grond tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, is derhalve zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, worden vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS